

Lööwi ja Rebbane.

Lööwi olli ennemuiste kõiks mõtsa ellajide ülemb ja funningas; ta olli vannas jánu, nink es jaksa ni hõlpsaste töidust harda, kui enne sedda, nore põlwel. Sis võt temma nüüd kätte, ja heit henda pessa hauva sisse, pu jute alla niaf naakas haigust tannitama. — Kui sis mõtsa ellaja tulliva tedda käema, oigas temma rasseste roosta, ja kõnnel egga üttele: Oh annas lats, sa näet kui, et nünni ello pâiva otsa sawa, ma tahhas tolust funningast sâda; tulle ometiggi liggimballe, et meije kattefesse targembat nôrwo kofko peasse. — Kui sis fedda sinna pessa haugo sisse astse, joov sis ka wanna Lööwi tömmas tedda kûste nink haimmasteega lõhki, ja pand lihhe nohka. —

Nida ol mõnnelegi ellajalle, wagga ja margale siadlnu, — waif! sis tulli wanna kowval Rebbane ka funninga pessa su ette, kaije sisse pole, ent siski ta faggona liggidale es astu.

Lööwi üttel tâlle: Terre, terre armas läts; olle terve käema tullemast. Es sa liggimbale ei astu, et sa omma wanna halge funningaga mois su tâus jutto ajada. Ent middassa, sobber, ni wallusaste silmaga selletat? —

Rebbane iks kowval ja tark, kostse wastat Ma nää siin paljo jälgi, mes sinno pessa pole reed tähhendawa, ja ei fa ütte alnustiggi te jälge, mes taggasî peas juhhatama; see perroast ma pelgan, selle et ne jálle feelwa julgembat eddesi astumist.

Oppe t u s.

Parremb iks, melega ette mõttelba, kui kahjo takkan kahhitseda.